

Rekviem a száztíz éves gyimesi vasútért...

Olvasom Bilibók Ágoston A Csikszereda- Gyimesbükk vasútvonal története című jól dokumentált és megírt gyönyörű könyvét és egyszerre ront rám a csodálat és a végtelen szomorúság kettős kínja! Csodálom azt, hogy volt képes két év alatt megépíteni Magyarország többek között ezt az igen-igen nehéz sziklákba , hegyoldalakra vájt vasútvonalat, egy 1223 m. alagútát, átfúrva a vízvásztó hegyet, és olyan hidakat, amelyek az akkori Magyarország területén alig akadtak , aztán eszembe jut, hogy bizony a sokszor elátkozott Osztrák- magyar monarchia ennél nagyobb dolgokat is adott át akarva, nem akarva, más államoknak. Gondoljunk csak Erdély nagy városaira, palotáira. De most ez egyszer, nem ezért vagyok szomorú , hanem inkább az bosszant, hogy tudta ezt alig két évtized alatt ennyire lerombolni az, akié ma a vasút? Nekem még van összehasonlítási alapom: Hallottam az öregek meséit, hogy csodálták az első gőzvontatású vonatokat, amelyek végig pöfögtek, sípoltak a nehéz görbei kapaszkodón. És csodák- csodája, sem ló, sem ökör nem erőlködött az ördög paripája előtt. Aztán közelebb lopakodtak sőt már katonának, esetleg a szeredai törvényszékre földet perelni, már vonattal mentek. Aztán később már tudták a pontos órát is kinn a kaszálóban, hiszen pontosan jártak a vonatok. Amikor sokkal később, az 1950-es évek közepén lejöttünk a fagyos, csattogó hajnalokon az állomásra, Csikfelé menet, pattogott a tűz a csempében. Aztán egyszer csak lebontották a kályhákat, lebontottak egy sor mellék-épületet, megállókat, vasútas- lakásokat, és az utolsó tíz évben üresen maradtak a megállók, mert nincs aki jegy adna, minek, hiszen adhat jegyet a vonatkísérő kalauz is! Micsoda logika Romániában! Csak a középloki tarkói megállónál reggelente 50-80 felszáló volt a vonatra. De volt nap, amikor még többen utaztak . Először szokatlan volt, hogy nem tudtak jegyet venni. De jött a kalauz, odaszurták kezdetben az egész jegy árát, hiszen a vonat még ma is olcsóbb, mint az autóbusz! Aztán a kalauz, jó ember lévén, visszaadott az illetőnek valamennyi pénzt és így mindenki jól járt. Egyedül a legfontosabb tényező, a vasútfenntartó, javító állam károsult annyira, hogy alig tudja, hangsúlyozom a saját hibája miatt, fentartani a vasutat, ezért napról- napra alább csúszik, így pl. Borospatak- szádában kerek négy éve csúszott meg a talaj, azóta lasít a vonat és egy 10 méteres szakaszt képtelenek kétszer annyi év alatt megjavítani, mint amennyi idő alatt valamikor megépült ez az egész gyimesi vasútvonal! Szomorú dolog ez. És tisztelt utasok, hiába örvendünk mi annak a néhány törvénytelenül megspórolt leinek, amikor nem kérünk jegyet, hiszen ma, a vadkapitalizmusban, sem az állam, sem az egyéni vállalkozó nem fogja fenntartani a vasutat, ha az ráfizetéssel működik! S akkor nem mi járunk nagyon rosszul?

Aztán szintén a mi vasútunkra jellemző az is, ahogyan változtatni akar a helyzeten. A minap vonatra ültem Középlokon és egy furcsa szépen , nyomtatott betűkkel a vagonok belső falára írt szövegre lettem figyelmes, valahogy magyar szabadfordításban a következőket tartalmazták:

„ Tisztelt utazó!

Felhívjuk a figyelmét, hogy ha a „**keresztapa**” nem adna át önnek jegyet a lefizetett összeg értékében, hívja az itt megadott telefonszámok valamelyikét :.....”

Nem tudom, ki írhatta ezt a szöveget, de egy csomó mindent eszembe juttat : besugás, embercsoportok egymás ellen uszítása, a saját alkalmazottaink semmibe vétele stb. Arról már nem is szeretnék beszélni, hogy naggyából minden ugyanúgy ment tovább, mint azelőtt, amikor még nem létezett ez a felhívás. Aztán valamire rájöhetek az illetékesek és tíz nap múltán, amikor újra utaztam , egy teljesen új nyomtatványra lettem figyelmes, hivatalosabb formában, mint az előző. Ebben a tisztelt balfék utazót szólítja meg az ismeretlen szerző, valahogy így: (szabadfordítás!)

Igen tisztelt utazók!

Amennyiben olyan állomáson szállnak vonatra, ahol nem lehet jegyet vásárolni, azonnal keresék meg a vonatkísérő kalauzt és váltsanak jegyet. Ellenkező esetben felárat kötelesek fizetni, már a következő állomástól!

Hát ez nagyon jó! A kalauz valahol minket vár. DE hol? És mit csinálok a nagy csomagommal, kire bízom, hiszen már számtalan esetben ellopták azokat az ott ülőtől is. Hát így állunk, ide „fejlődött” a több mint száz éve működő gyönyörű vasútunk. Arról most nem szeretnék beszélni, hogy mi, utasok, hogyan őrizzük meg a tisztaságot ! Valahol a világon lehet, én nem tudom, de biztos vagyok benne, hogy az öreg Európában még nem találsz egy olyan

szemetes, mocskos vonatot, mint nálunk, Romániában. Kár, hogy csak aránylag kevesen látnak közülünk más országbeli vonatokat!

Tankó Gyula -Gyimesközéplak